

KIND en ZONDAG

NUMMER 5

MEI 1933

Sleur

Er knaagt wat aan onzen Zondagsschool-
arbeid.

Het is de sleur.

Sleur is gansch iets anders dan traditie.

Traditie is de trouwe draagster van vor-
men, die hun inhoud heilig hielden.

Sleur is de slordige wacht bij vormen, die
hun inhoud verloren hebben.

Traditie is de moeder, die goede schatten
bewaakt.

Sleur de dochter, die haar moeder niet kent.

Traditie is onderhouden van leven.

Sleur is dooden van de levensspranken,
die ze nog kent.

Traditie weet van: „van dag tot dag ver-
nieuwd worden naar den inwendigen mensch.”

Sleur kent alleen: rustige rust.

Er knaagt wat aan onzen Zondagsschool-
arbeid: de sleur.

* * *

Wij moeten ons eens gaan afvragen, of
alles, wat wij doen, nog wel zin heeft; of, wat
gewoonte vasthoudt, nog wel werkelijk leven
draagt.

Iedereen moet zich dat afvragen; voort-
durend; de vooruitstrevendste en de meest-
conservatieve in ons midden; want wij staan
allen open voor 't gevaar van intact te willen
houden, wat reeds lang geen levenden inhoud
meer heeft.

Er is geen ernstiger gevaar voor levenden
arbeid, dan dit na te laten.

* * *

De Zondagsschool, zei Dr. De Vrijer op onze
laatste Jaarvergadering, is geen constant be-
grip. Zij heeft zich gewijzigd in den loop der
tijden, naar de omstandigheden het noodig
maakten en zij heeft op die wijze haar wezen

behouden. Maar al hooren wij dit woord aan
met instemming, daarom passen wij het nog
niet toe!

Niemand onzer ontkent de verandering van
het maatschappij-leven; niemand ontkent de
toenemende ontwijding van den Zondag; nie-
mand ontkent de afnemende Bijbelkennis;
maar dat dientengevolge er voor de Zondags-
school een andere taak is gekomen, een naar
omvang en inhoud rijker taak dan voor een
kwarteeuw, dat beleven wij practisch nog niet.

Het komt, omdat de sleur ons vast heeft.

* * *

Wij praten wel over: den Zondag redden
voor 't kind; wij praten wel over: ons mede-
werken aan de godsdienstige opvoeding van
het kind, van óns kind; wij praten wel over:
arbeiden in verband met het huisgezin, maar
de sleur heeft ons te vast in haar greep, dan
dat wij, iets van beteekenis zouden aanvatten.

De sleur maakt ons wijs, dat, wat zij doet,
toch altijd goed is geweest en bovendien reeds
zoo veel is verbeterd; dat er grenzen zijn —
vooral financieele! — die ook zij moet eer-
biedigen; dat alle verandering nog geen ver-
betering is; maar zij spreekt nooit van „de
dagelijksche vernieuwing van den inwendigen
mensch”.

Daarom laat zij graag alles, zooals het is,
zoekt ze alleen maar: rustige rust.

Maar de dagelijksche vernieuwing van den
inwendigen mensch, geeft de bezieling voor
het wenkende ideaal, geeft geestdrift om te
dienen met opoffering van zichzelf, doet zegen
ontvangen, zóó mild, „dat het net scheurt”.

* * *

Er is geen erger vijand voor geestelijken
arbeid dan de sleur.

B.